

Fenyvesi Ottó

Trombita harsant vala

Németh Istvánnak Újvidékre

Aracs, hektárnyi Paradicsom,
a pusztában egy templomnak romja,
szentélyében őseink szelleme
néhanap összegyűlik. Képzeltbeli tornyából
olykor ellátni Bizáncig. Látni a Kárpátok
büszke bérceit, látni a Bánságot és Torontált,
a Tisza torkolatát, Tordát és Elemért.
hol Kis Ernő, a vértanú nyugodna.
Aranynak, mirhának itt már semmi nyoma.

Tábornok úr, áldott legyen az Édenben!
A sírok kifosztva, a csontok ebek harmincadján.
Egykoron látható volt a faluvégi kendergyár,
a kacsáktól hangos úsztató.
Nyugalomnak híre sincs már,
kincseket hajszol és halmoz a világ.
A primitív vidékiség veszélyzónájában
szemünk hozzászokott a távoli horizontokhoz.
Ajukra hiába tolulnak véget nem érő mondatok.

Vajon micsoda trombita harsant vala,
mily erő feszülhetett a toronynak,
a pilléreknek, hogy mind-mind leomlottak.
Másnak Stonehenge jutott,
kincseket rejtő piramisok, paloták,
a kozmosszal vetekedő kőfal.
Fároszok, világraszóló csodák,
s körüljárnak őket a turista-hordák.
Nekünk ezek a leomlott falak maradtak.

Etruszkok, Buddhák? Mit nekünk poliszok, inkák!
Itt Isten lakozott, a falak közt szentek tanyáztak,
s a papok égnek emelték a kelyheket.
Királyok és más hatalmasságok is jártak erre.
A templom oltalmat nyújtott az erőseknek
és a gyámolításra szorulóknak,
a kételkedőknek és tétováknak,
a homályban rekedteknek és a fényben élőknek,
és az istenteleneknek, ha valóban élnek ilyenek.

Dacolva állnak a kopár falak, némán
hallgatják az idő vonulását, az elégiákat.
Baglyok huhognak és pacsirták énekelnek.
Szemünk előtt némi pára még remeg,
ezredvégi délibáb. Mennyi vérrel jelölt csapás.
Visszavárjuk a szenteket, a szerzeteseket.
Vajon miért számúzték őket életfogytiglan?
Körülálljuk a katedrális leomlott falait
és emlékünkre imákat vélünk mormolni.

A poklok pokla már e tövisekkel övezett táj.
Dögvész és háborúk jártak e kietlen síkon.
A fájdalom túl igényes, a test pusztulékony.
Maradnak a vágyak, egy pár fontos mondat;
ők majd mindent túlélnek. Egy hazának vallott
vidéket, templomot, tornyot, horizontot.
A szavak, talán, túlélnek. A romokat,
Aracsot, a világnak futott embereket,
és a távolra hurcolt szerelmet.